

LENININ AATTEET TOTEUTUVAT KÄYTÄNNÖSSÄ

*Juhlapuhe V. I. Leninin syntymän 90-vuotispäivälle
omistetussa juhlatilaisuudessa Moskovassa
22. huhtikuuta 1960*

Toverit!

Tänään vietämme kommunistisen puolueemme ja neuvostovaltion perustajan, kaikkien maiden työtätekevien suuren johtajan Vladimir Iljitš Leninin syntymän 90-vuotispäivää.

Leninin nimeen liittyvät perustavaa laatua olevat muutokset maamme ja kansainvälisen työväenliikkeen historiasa 20. vuosisadalla. Eikä ainoastaan menneisyyden historiassa. Hänen nerokas oppinsa on meidänkin päivinämme luotettava ohje kaikille, jotka kamppailevat yhteiskunnan uudistamisesta työtätekevän ihmiskunnan etujen mukaiseksi. Leninin aatteiden valo tunkeutuu kauaksi tulevaisuuteenkin, antaa mahdollisuuden nähdä selkeästi historiallisen kehityksen näköalat.

LENIN ON AINA KANSSAMME

Leninin unohtumaton hahmo sykähdyttää tänäänkin kaikkien neuvostoihmisten sydämiä, niin niiden, joilla on ollut onni tavata Vladimir Iljitšiä, kuin myös niiden, jotka häntä koskaan henkilökohtaisesti näkemättä ovat taistelleet ja työskennelleet hänen syyttävien kehoitustensa innoittamina.

Leninin suuruus ja hänen elämäntyönsä valtava historiallinen merkitys on nyt selvä jokaiselle. Mutta nuoremman ja keskipolven on ehkä vaikea luoda itselleen kuvaa tämän suuren johtajan valloittavasta persoonallisuudesta,

hänen erikoisesta huomaavaisuudestaan tovereita, kaikkia kansan syvistä riveistä lähteneitä rehellisiä ihmisiä kohtaan.

Leninin kanssa keskustellessaan jokainen tunsi, miten ihmeteltävällä tavalla hänen persoonassaan yhtyi lämmin inhimillisyys väkevänä hehkuvaan vallankumoukselliseen intoon. Hänen kanssaan saattoi puhua aivan ujostelematta kuten oman isänsä tai kaikkiymmärtävän opettajan kanssa. Hän kuunteli tarkkaavaisena, mutta hänen eloisilla, ilmeikkäillä kasvoillaan, hänen silmissään näkyi ajatusten ja tunteiden nopea virta. Kun hän sitten lyhyin, selkeästi muotoilluin lausein konkreettisesti ja syvällisesti selitti puheteriaan askarruttavia kysymyksiä, hämmästytti hänen neroutensa voima. Kaikki monimutkainen osoittautui olevan helposti selitettävissä. Heti kävi ilmeiseksi, mihin on kuljettava ja kenen kanssa, mitä on tehtävä ja missä on poliittikkamme ydin kyseisessä tilanteessa. Kaikki kävi päivän selväksi. Leninin kanssa käydyn keskustelun jälkeen palattiin sitten onnellisena, tuntien voitonvarmuutta sekä syvää kiintymystä häneen, Leniniin.

Jos siis joku kysyisi, missä me vanhemman polven ihmiset saimme erityisen selvästi tuntea Leninin nerouden, niin voitaisiin vastata näin: me pidimme häntä *selvänäki-jänä* tämän sanan parhaimmassa merkityksessä. A. M. Gorokin osuvan sanonnan mukaan Leninillä oli harvinainen kyky katsoa nykyisyyteen tulevaisuuden korkeudesta.

Vladimir Iljitšin puheissa herätti hämmästystä hänen elämänviisautensa, väkevä tahtonsa ja vakaumuksen voima, joka sai kuulijat valtoihinsa. Työläis- ja talonpoikaisjoukot tunsivat, että Lenin koko sydäimestään piti huolta heidän jokapäiväisistä tarpeistaan, omisti elämänsä heidän etujensa puolustamiselle ja vihasi palavasti kaikkea sortoa ja työn ihmisten riistoa. Kansa rakasti rajattomasti Leniniä, niin kuin Leninkin rakasti kansaa.

Leninin johdolla sosialismi ensimmäisen kerran siirtyi teorian piiristä elävään käytäntöön. Vladimir Iljitš ei itse saanut nähdä sosialismin voittokulkua muissa maissa. Hänen elämänsä katkesi ennenaikaisesti. Mutta Leninin historialliset teot, hänen aatteensa ovat kuolemattomat. Hänen neroutensa säteet valaisevat puolueemme tietä tänäänkin.

Leninin suuri oppi, leninismi, on meidän aikakautemme marxilaisuutta. Uskollisena marxilaisena Lenin kehitti edelleen Marxin oppia muuttuneita historiallisia olosuhteita

vastaavasti. Uskollisuus Leninin opille vaatii puolueeltamme, että sekin aikamme olosuhteet huomioon ottaen kehittäisi edelleen marxismia-leninismiä, soveltaisi aina *luovalla tavalla* sen perusajatuksia.

Tällaista uskollisuutta leninismille vaatii puolueeltamme sen vastuunalaisuus työväenluokalle ja koko neuvostokansalle samoin kuin kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle. Puolueemme näyttää rikkaan kokemuksensa vuoksi esimerkkiä taistelussa sosialismin puolesta, esimerkiksi sosialistisen ja kommunistisen rakennustyön erittäin monisäikeisten tehtävien menestyksellisessä ratkaisemisessa.

Uskollisuutensa marxismille-leninismille puolueemme osoittaa teoillaan, politiikallaan. Lenin kirjoitti, että politiikka on tiedettä ja taitoa. Tähdentäessään marxismin teorian ja käytännön erottamattomuutta hän sanoi: »Marxilaisuus on sitä, että osataan määritellä millaista politiikkaa näissä tai noissa olosuhteissa on noudatettava».

Millaista konkreettista politiikkaa puolueemme nykyoloissa noudattaa? Miten se toteuttaa Leninin ohjeita? Mihin puolueen ja neuvostohallituksen poliittinen linja tähtää?

Minusta tuntuu aiheelliselta tänä unohtumattoman opettajamme muistolle omistettuna iltana yrittää valottaa näitä kysymyksiä.

LENININ VIITOITTAMAA TIETÄ KOMMUNISMIIN

Nykyisin maamme kaikki työtätekevät uurastavat luodakseen kommunismin aineellisen ja teknisen perustan. Minkä konkreettisen tehtävän puolue asettaa keskeiselle paikalle tässä suuressa työssä? Teollisuuden ja maatalouden kaikkien alojen *sähköistämisen*.

Nyt voidaan paremmin kuin koskaan arvioida Leninin nerokas tarkkanäköisyys, kun hän jo vuoden 1920 alussa teollisen takapajuisuuden ja hävitystilän mitä vaikeimmissa olosuhteissa lausui varmana käsityksenään: »Sähköistämisen muuttaa Venäjän kokonaan toiseksi. Neuvostojärjestelmään pohjaava sähköistämisen luo perustan kommunismin lopulliselle voitolle...»

Seuraavina vuosina neuvostokansa Leninin johtamana ryhtyi toteuttamaan ensimmäistä sähköistämisuunnitel-

maa. Lenin antoi tälle tehtävälle erittäin tärkeän ohjelmallisen merkityksen esittäen tunnetun määritelmänsä: kommunismi on neuvostovalta plus koko maan sähköistäminen.

Leninin jälkeen on maassamme viisivuotissuunnitelmien aikana rakennettu paljon uusia sähkövoimalaitoksia, niiden joukossa suuriakin. Mutta nykyisin, jolloin maamme on astunut kommunismin laajamittaisen rakentamisen kauden, puolueemme on asettanut tämän tehtävän ensimmäiselle sijalle. Puolueen Keskuskomitea on julistanut koko maan sähköistämisen kansantalouden kehityksen *pohjimmaksi perustaksi*. Siten on jälleen voimakkaasti korostettu Leninin asettaman suuren tehtävän periaatteellista, ohjelmallista merkitystä.

Nykyinen seitsenvuotissuunnitelma on oleva tärkeä vaihe tämän Leninin ajatuksen toteuttamisessa. Vuoteen 1965 mennessä maamme sähkövoiman tuotanto kohotetaan 500—520 miljardiin kilowattituntiin. Se merkitsee, että energiaa kehitetään yli kaksi kertaa niin paljon kuin sitä tuottivat neuvostovallan vuosina rakennetut maan kaikki sähköasemat ennen 7-vuotiskauden alkamista. Taloustieteilijäin ennakkolaskelmien mukaan sähkövoiman tuotanto on vuonna 1980 suunnilleen 2 biljoonaa 300 miljardia kilowattituntia.

Tämän ohjelman toteuttaminen merkitsee jättiläisaskelta tuotantovoimien kehityksessä. Sähköistämisen pohjalta, ja vain tältä pohjalta, voidaan toteuttaa kansantalouden täyskoneellistaminen ja automatisointi. Kun maalla on runsaasti sähkövoimaa, se merkitsee, että on mahdollisuus ottaa käyttöön miljoonia uusia sähkömoottoreita ja koneita sekä turvata tuotanto elektronikojeilla ja laitteilla. Se avaa liikkumatilan jatkuvalla tekniselle kehitykselle, tekee neuvostoihmisten työn verrattomasti tuottavammaksi ja helpommaksi.

Olemme astuneet hämmästyttävän teknisen vallankumouksen kauteen. Se liittyy tuotannon kanssa elimellisesti yhteen sulautuvan tieteen valtavaan kehitykseen. Kansamme ja puolueemme vaalivat tiedemiehiä, antavat arvoa tieteelle, eivät säästä varoja tukeakseen näiden rohkeita aloitteita. Kaikki tuntevat neuvostotieteen suurenmoiset saavutukset. Neuvostoliittolaisten sputnikien ja lunnikien lähettämisen jälkeen on rajojen takaisten vihamiestemmekin ollut pakko tunnustaa neuvostotiedemiesten johtava osuus maailman tieteellisessä kehityksessä.

Tekninen vallankumous alkaa ulottua myös maatalouden alalle. Se tuo muassaan työn tuottavuuden valtavan kasvun ja vähentää jatkuvasti maatalouden riippuvuutta luonnon oikuista. Sähköistäminen, koneellistaminen ja kemiallistaminen muuttavat maataloustyön vähitellen erääksi teollisuustyön lajiksi. Parhaista kollektiivitalouksien pelloista ja farmeista tulee todella suurtuottoisia vilja-, rehu-, liha- ja maitotehtaita. Näin lasketaan aineellista perustaa kaupungin ja maaseudun välisen eroavuuden poistamista tarkoittavan suuren tehtävän ratkaisemiselle.

Puolueen ja neuvostohallituksen politiikan suuret saavutukset kommunismin aineellisen ja teknisen perustan luomisessa ovat parhaana osoituksena siitä, että tämä politiikka on oikea. Työtätekevien miljoonajoukot kannattavat sitä lämpimästi. Siitä puhuu vakuuttavaa kieltä teollisuutemme ja maataloutemme työntekijäin työllennostus, kommunistinen työn liike. On jo kokonaisia tuotantolaitoksia, esimerkiksi Moskovan koneenrakennustehdas, lejeerinkikombinaatti, Trjohgorkan kehrutehdas, joiden työntekijät ovat astuneet työvärtioon saadakseen oikeuden tulla nimitetyiksi kommunistisiksi kollektiiveiksi.

Saavutuksemme ovat samalla varmana takeena voitosta rauhanomaisessa taloudellisessa kilpailussa Amerikan Yhdysvaltain ja muiden kehittyneimpien kapitalististen maiden kanssa. Se vauhti, jolla tuotannon ja tekniikan kehitys meillä tapahtuu, on kapitalismille ylivoimainen. Tietenkin myös porvarillisissa maissa tapahtuu uuden tekniikan soveltamista käytäntöön, mutta se ei aina vastaa kapitalististen omistajien etua, eikä se poista, vaan syventää kapitalismin ristiriitoja. Tieteellis-tekninen edistys ei yleensä puhuen ole kahden herran palvelija. Sitä voitaisiin pikemminkin verrata ratsuun, joka juoksee raisusti ja varmana, kun sosialismi sitä kannustaa. Milloin taas kapitalismi yrittää sitä satuloida, ratsu alkaa äksyillä, nousee takajaloilleen ja uhkaa suistaa ratsastajan satulasta.

Kapitalististen maiden työläisille järkipäristäminen ja jatkuva koneellistaminen merkitsee riiston tehostumista ja automatisointi muodostuu monille heistä uhkaksi tulla heitetyksi kadulle. Meillä sitä vastoin ei ole eikä voikaan olla liikojia ihmisiä. Joltakin alalta vapautuvat työläiset

pääsevät heti soveltamaan voimiaan toisilla aloilla. Siitä huolehtii puolue ja valtio.

Leninin ohjeille uskollisina puolueemme ja valtiomme noudattavat johdonmukaista *työläisten työehtojen parantamisen* politiikkaa. Mitä konkreettisia tavoitteita puolueella on tässä suhteessa?

XI edustajakokouksen päätöksen mukaisesti keskittään kansantalouden seitsenvuotissuunnitelman tehtäviä toteutettaessa huomio siihen, että raskas lihasvoimin suoritettava työ korvataan konetyöllä niin teollisuudessa kuin myös maataloudessa, rakennustoiminnassa, kulkulaitoksessa, kuormaustöissä ja kunnallistaloudessa. Sitä mukaa kuin tuotantoa automatisoidaan koneiden suoritettaviksi siirretään myös kevyemmät käsin suoritettavat työt. Puolue pitää suuntana sitä, että ihmiselle jäisivät loppujen lopuksi vain ne luovan työn tehtävät, joita »viisainkaan» kone ei pysty suorittamaan.

Puolueemme suorittaa myös tärkeitä toimenpiteitä *työpäivän lyhentämiseksi* työpalkkaa pienentämättä. Tämän vuoden aikana saadaan suoritetuksi loppuun edellisinä vuosina aloitettu työläisten ja toimihenkilöiden siirtyminen 7-tuntiseen työpäivään sekä 6-tuntiseen työpäivään maalaisissa töissä. Myöhemmin aletaan siirtyä 6- ja 5-tuntiseen työpäivään. Eikä sekään ole vielä lopullinen raja.

Tällainen on luonnollinen asiainkulkua sosialistisen järjestelmän vallitessa. Sosialismin kannalta katsoten on työstä vapaa aika sitä aikaa, joka on välttämätön ihmisen persoonallisuuden monipuoliselle kehitykselle. Meidän yhteiskuntamme on kiinnostunut siitä, että sen kansalaisten kaikki kyvyt kehittyisivät mahdollisimman suuressa määrin. Se pyrkii nostamaan kaikki työläiset insinööri- ja teknikkokunnan tasolle. Se johdattaa asioita ruumiillista ja henkistä työtä tekevien välisen eroavuuden poistamiseen.

Työpäivää lyhettäessään puolue, valtio ja eri kansalaispiirit kiinnittävätkin juuri tästä syystä niin suurta huomiota työtätekevien sivistyksellisen kasvun edellytysten luomiseen ja ennen muuta iltaja kirjeopiskelun laajentamiseen. Näistä ponnistuksista on jo nyt näkyvissä tuloksia, jotka edistävät työtätekevien omatoimisuuden ja luovan työn voimakasta kehitystä mitä erilaisimmilla aloilla.

Edelleen puolueen politiikka *työtätekevien elintason kohottamisen* alalla.

Puolue tekee kaiken mahdollisen, jotta kansamme, joka rakentaa kommunismia ja takoo tulevien sukupolvien onnea, eläisi jo tänään hyvin. Viime vuosina on puolueen aloitteesta suoritettu tärkeitä toimenpiteitä, jotka takaavat neuvostoihmisten hyvinvoinnin kohoamisen. Tällöin noudatetaan johdonmukaisesti sitä linjaa, ettei paranneta joidenkin erillisten ryhmien ja välikerrosten, vaan mitä laajimpien väestökerrosten asemaa.

Neuvostohallitus suorittaa toimenpiteitä alimmin palkkujen ja sen jälkeen keskitason palkkaa nauttivien työntekijäryhmien palkkojen korottamiseksi. Tässä suhteessa on jo saatu melko paljon aikaan ja tätä suuntausta valtiomme jatkaa vastedeskin.

Jo muutamia vuosia on maassamme ollut voimassa uusi eläkelaki, joka on tuntuvasti parantanut kymmenien miljoonien työtätekevien asemaa.

Suurten kansanjoukkojen etujen mukaisesti puolue on laatinut valtavan asuntotuotanto-ohjelman ja toteuttaa sitä menestyksellisesti. Ohjelman mittasuhteista voidaan saada käsitys vaikkapa sen perusteella, että yksistään vuosina 1959—1965 kaupungeissa ja työläisasutuksissa rakennetaan noin 15 miljoonaa huoneistoa ja maaseudulla noin 7 miljoonaa asuintaloa. On lähestymässä aika, jolloin jokainen neuvostoperhe voi asua erillisessä hyvässä asunnossa.

Puolueen ottamalla suunnalla luopua vähitellen verojen perimisestä työläisiltä ja toimenhaltijoilta on periaatteellinen merkitys. Toisin kuin mikä tahansa porvarillinen valtio meidän sosialistinen valtiomme ei pyri lisäämään verotusta, vaan se pyrkii vapauttamaan työtätekevät veroista.

Puolueen ja hallituksen toimenpiteet neuvostoihmisen terveyden suojelemiseksi kuvastavat leniniläistä huolenpitoa ihmisestä. Valtavia ja yhä kasvavia summia myönnetään terveydenhoidon parantamiseen, parantoloiden ja lepokotien, täysihoitolain ja hotellien rakentamiseen, lepopaikkavyöhykkeiden perustamiseen suurten kaupunkien ympärille ja kylpyläseuduille sekä liikuntakasvatukseen ja urheilun kehittämiseen.

Viime aikoina hyväksytyt päätökset edellyttävät esikoululaitosten, internaattikoulujen ja päiväkotikoulujen verkoston laajaa kehittämistä. Tämä merkitsee olennaista panosta nuoren polven yhteiskunnalliseen kasvattamiseen

ja samalla se on tuntuvana apuna miljoonille perheille, sillä yhteiskunta, valtio ottaa kattaakseen yhä suuremman osan lasten ylläpitokustannuksista. Yhteisruokailun ja yleisönpalvelun kehittämisen ja parantamisen rinnalla näillä toimenpiteillä on erityisen suuri merkitys naisille. Mallikelpoisia yhteisruokaloita, lastenseimiä ja -tarhoja Lenin nimitti kommunismin oraiksi. »...Näiden oraiden vaaliminen on meidän yhteinen ja ensimmäinen velvollisuutemme», sanoi hän.

Leninin opin henkeä ohjeena pitäen puolue on viime vuosina tehnyt suuren työn sosialistisen demokratian kehittämiseksi ja täydellistämiseksi. Se ei ilmene ainoastaan sosialistisen laillisuuden täydellisessä voimaanpalauttamisessa ja lujittamisessa sekä taistelussa kaikkia virkavaltaisuuden ilmauksia vastaan. Puolue ja hallitus ovat ottaneet päättävän suunnan siihen, että monet aikaisemmin valtiolle kuuluneet tehtävät siirretään vähitellen ammattiliitoille, kansalaisjärjestöille ja työtätekevien kollektiiveille. Puolue ja hallitus tulevat vastedeskin kulkemaan sosialistisen demokratian jatkuvan kehittämisen tietä.

Niinpä voimmekin täydellä syyllä sanoa: sitä, mitä Lenin piti elintärkeänä, mitä hän suunnitteli, mistä hän haaveili, sitä kansamme ja puolueemme toteuttavat nyt menestyksellisesti käytännössä.

SIIRTOMAAIKEEN KARISTANEET KANSAT JA YSTÄVYYSPOLITIikka

Toverit! Leninin ohjeille uskollisena on puolueemme aina tukenut sorrettujen kansakuntien vapaustaistelua, niiden itsemääräämisoikeutta. Kun sitten toisen maailmansodan jälkeen toteutui jättiläisessä mitassa Leninin ennakkonäkemyks Idän kansojen vapautumisesta, jolloin siirtomaaimperioiden raunioille luotiin kymmeniä uusia riippumattomia valtioita, silloin myös neuvostovaltiomme eteen nousi uusia tärkeitä tehtäviä.

Vuosisatoja siirtomaariiston iestä kantaneet kansat tarvitsivat paitsi moraalista ja poliittista tukea myös taloudellista apua kansallisen talouselämänsä kehittämiseen.

Mitä tulee suhteisiimme sosialistiseen leiriin kuuluviin maihin, niin ne ovat heti alusta lähtien rakentuneet sosia-

listisen internationalismin periaatteille. Kiinteä liitto ja veljellinen ystävyys, keskinäisapu ja yhteistoiminta sosialismin ja kommunismin rakentamisessa — siinä on näiden suhteiden perusta.

Mutta me käsitämme sosialistisen maamme kansainvälisen velvollisuuden laajemmin, käsitämme että on autettava myös niitä vapautuneita kansoja, jotka eivät kuulu sosialismin maailmanjärjestelmään. Kaikinpuolinen, pyyteetön apu niiden poliittisen ja taloudellisen itsenäisyyden lujittamisessa on perustana suhteillemme vastasyntyneisiin valtioihin. Emme tietenkään tyrkytä apuamme kenellekään, mutta autamme silloin, kun sitä meiltä pyydetään.

Tie vapautuneiden maiden itsenäisyyden lujittamiseen kulkee niiden kansallisen talouselämän kehittämisen, sivistyksen kohottamisen ja kansan aineellisen aseman parantamisen kautta. Valtava merkitys sellaisille maille on teollistamisella. Juuri siinä suhteessa nuoret valtiot tarvitsevat eniten tukea. Sen vuoksi Neuvostoliitto kehittää vastaavasti taloudellista yhteistoimintaansa niiden kanssa. Neuvostoliiton avunannon päämuotoja ovat nykyaikaisen teollisuuskaluston toimittaminen, avunanto suurten tuotantolaitosten rakentamisessa, luonnonrikkauksien etsinnässä ja jalostuksessa, kansallisen asiantuntijahenkilöstön kouluttamisessa. Neuvostoliiton osallistuminen Bhilain terästehdasjättiläisen, Assuanin padon, Indonesian terässulattimon sekä kymmenien muiden teollisuuskohdeiden rakentamiseen on Idän kansojen elinetsujen mukaista.

Usein kuulee sanottavan, että länsimaatkin muka kovasti haluavat auttaa imperialismin ikeen harteiltaan karistaneita kansoja. Yleensä puhuen olisi vain oikeudenmukaista, jos siirtomaavallat palauttaisivat asianomaisille vaikkapa osankin anastamistaan rikkauksista. Kysymys ei kuitenkaan ole siitä. Länsimaat jarruttavat nytkin entiseen tapaan heikosti kehittyneiden maiden itsenäistä kehitystä ja teollistumista. Niiden »avun» luonteen sanelevat, kuten tiedetään, niiden sotilaalliset suunnitelmat, jotka ovat ilmeisen vaarallisia tuota apua saavien valtioiden riippumattomuudelle.

Lännessä sanotaan, että nyt on kehkeytynyt taistelu Idän maista ja että Neuvostoliitto muka pyrkii sitomaan ne itseensä. Mutta pyrkiikö Neuvostoliitto vetämään Idän maita SEATO:n ja CENTO:n kaltaisiin sotaliittoihin? Esit-

tääkö Neuvostoliitto poliittisia ehtoja avulleen? Vaatiiko se itselleen oikeutta puuttua sisäisiin asioihin? Ei, siten menettelevät juuri länsivallat.

Näin ollen vapautuneilla kansoilla on valittavanaan kaksi avunmuotoa, kaksi poliittista suuntausta. Onko ihmeteltävää, jos nuo kansat yhä enemmän loittonevat Lännen politiikasta? Ne käsittävät, että apu on hyvää, kun se on pyyteetöntä, ja ystävyys lujaa, kun se on aitoa.

Vapautuneiden maiden riippumattomuuden lujittumisen ja menestyksellinen kehitys lähentävät sitä aikaa, jolloin ne saavuttavat laillisen oikeutensa osallistua rinnan toisten valtioiden kanssa kaikkien tärkeiden kansainvälisten kysymysten ratkaisuun.

Luottamus, jota Neuvostoliiton politiikka Idän maissa nauttii, on suuri asia. Se tulee vielä tuntumaan rauhan lujittumisena ja sosiaalisena edistysenä. Tästä luottamuksesta saamme kiittää sitä, että neuvostopolitiikan perustana ovat suuren Leninin kehittämät periaatteet.

TAISTELU RAUHAN JA RAUHANOMAISEN RINNAKKAINOLON PUOLESTA

Lenin neuvoi puoluettamme ja kaikkia kommunisteja kamppailemaan uupumatta rauhan puolesta, sotien hävittämiseksi. Hän sanoi: »Sotien lopettaminen, rauha kansojen kesken, rosvouksen ja väkivallantekojen lopettaminen — juuri se on meidän ihanteemme. . .»

Nyt Lännessä on ovelia lehtimiehiä, jotka väittävät, että Lenin muka oli kahden järjestelmän rauhanomaisen rinnakkainolon vastustaja. Nuo väärentäjät ottavat Leninin kootuista teoksista irrallisia sitaatteja, jopa niiden katkelmiakin, jotka koskevat kansalaissodan ja sotilaallisen intervention aikaa. Mutta maailman porvaristohan itse aiheutti silloin maahanhyökkäyksellään sen, että Venäjän proletariaatin taistelusta tuli luonteeltaan kansainvälinen taistelu. Oli selvää, että tuon intervention aikana kysymys sosialismin ja kapitalismin rauhanomaisesta rinnakkainolosta jäi taka-alalle. Sen sijaan nuo herrat sivuuttavat visusti vaieten neuvostovallan ensimmäisten rauhanvuosien koko leniniläisen politiikan, sen suuntauksen käytännöllisen yhteistoiminnan aikaansaamiseen kapitalististen valtioiden kanssa, mikä ilmeni selvästi niissä ohjeissa,

joita Lenin antoi ensimmäisiin kansainvälisiin (esim. Genovan 1922) konferensseihin osallistuneille Neuvosto-Venäjän valtuutetuille.

Tuona aikana Lenin kehitteli ajatustaan kahden järjestelmän rauhanomaisesta taloudellisesta kilvoittelusta. Leninin sanonnan mukaan se on »kahden — kommunistisen ja kapitalistisen — tuotantotavan, kahden talousmuodostuman, kahden talousjärjestelmän... kilpailua. Me todistamme olevamme voimakkaampia... Tehtävä on tietenkin vaikea, mutta olemme sanoneet ja sanomme: 'Sosialismi vaikuttaa esimerkin voimalla.' Väkivalta on voimassa niiden suhteen, jotka haluavat palauttaa valtansa. Mutta siihen rajoittuukin väkivallan merkitys ja sitten on voimaa vaikutus ja esimerkki. On osoitettava käytännössä, esimerkin avulla, mitä merkitsee kommunismi.»

Rauhanomaisen rinnakkainolon periaate oli silloin samoin kuin nytkin Neuvostoliiton koko ulkopoliittikan pohjana. Puolueemme on viime vuosina kehittänyt luovalla tavalla tätä Leninin ajatusta. Ratkaiseva merkitys tässä oli puolueen XX ja XXI edustajakokouksen johtopäätöksellä, ettei meidän aikanamme ole kohtalonomaista sotien väistämättömyyttä, vaan että sodan ehkäiseminen on mahdollista. Tämän johtopäätöksen tehdessään puolue sanoi uuden sanan marxilaisuudessa.

Aggressiivisuus liittyy tietenkin imperialismiin luonteen. Mutta ei pidä dogmaattisesti tuijottaa vain tähän asiaan yhteen puoleen. Ei voida olla huomaamatta, että on ilmaantunut mahtavia sotaa vastustavia voimia. Ei saa jättää huomaamatta sitä tosiasiaa, että aika, jolloin imperialismi hallitsi koko maailmassa, on peruuttamattomasti mennyt. Imperialismi ei enää pysty pakottamaan koko maailmaa elämään omien lakiansa mukaisesti. On olemassa mahtava sosialismin maailmanjärjestelmä; imperialismia on heikentänyt siirtomaajärjestelmän luhistuminen; on muodostunut laaja »rauhan vyöhyke»; rauhan ja demokratian voimat ovat käyneet entistä yhtenäisemmiksi ja järjestyneemmiksi itsessään imperialistisissa maissa. Eikö näillä mahtavilla tekijöillä ole reaalista merkitystä ratkaisessa kysymystä sodasta ja rauhasta?

Jotta siis tänään oltaisiin uskollisia marxismille-leninismille, ei riitä sen vanhan totuuden toistaminen, että imperialismi on aggressiivinen. On käytettävä kaikki ne uudet tekijät, jotka toimivat rauhan hyväksi, ihmiskunnan

pelastamiseksi uuden sodan katastrofilta. Se merkitsee ennen muuta laajojen kansanjoukkojen saamista kaikkialla mukaan taisteluun rauhan puolesta, että välttyttäisiin sodalta, estettäisiin se. Dogmaattinen asenne on takapa-juinen asenne.

Luovan leninismien ulkopoliittikan, joka nojaa kaikkiin rauhan hyväksi vaikuttaviin tekijöihin, on parhaiten todistanut oikeaksi tämän politiikan saavuttama menestys. Neuvostohallituksen uupumaton ja aloiterikas kamppailu on kantanut hedelmää. On saatu aikaan kansainvälisen jännitystilanteen tuntuva lieventyminen. »Kylmän sodan» aalto laskee. Yhteiskuntajärjestelmältään erilaisten valtioiden kesken solmitaan liikesuhteita, myös kulttuuriyhteyksiä. Kärkevät kansainvälisen tilanteen kysymykset ovat lopultakin tulleet Lännen ja Idän välisten vakavien neuvotte- lujen kohteeksi.

Neuvostohallituksen aktiivinen taistelu rauhan ja rauhanomaisen rinnakkainolon puolesta antaa ulkopoliittikallemme uraa uurtavan, uutta luovan luonteen. Tämä ilmenee kärkevien maailmanpolitiikan kysymysten avoimessa esille ottamisessa, pariaatteellisessa lujudessa, johon yhtyy valmius mennä järkeviin kompromisseihin. Se on todella demokraattista ulkopoliittikkaa, jota harjoitetaan avoimesti kansojen nähden.

Neuvostohallituksen käytännöllisessä toiminnassa ovat saaneet laajan sijan henkilökohtaiset kosketukset niin valtiomiehiin kuin porvarillisten maiden julkisuuden edustajiinkin. Niillä on suuri merkitys Neuvostoliiton ja toisten valtioiden välisten suhteiden parantamiselle ja koko kansainvälisen tilanteen tervehdyttämiselle. Nuo kosketukset todistavat uudemman kerran, että se yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten valtioiden rauhanomaisen rinnakkainolon leniniläinen politiikka, jota puolueemme ja neuvostohallitus toteuttavat, on ainoaa oikeaa ja elinkykyistä politiikkaa.

Voimasuhteen muutos kansainvälisellä areenalla, sosialistisen leirin mahdin kasvu sekä selvästi nähtävissä olevat uuden sodan katastrofaaliset seuraamukset edistävät rajankäyntiä myös imperialististen valtioiden hallitse- vissa piireissä. Siellä ilmaantuu kovakalloisten rauhanvas- tustajien rinnalle järkevästi ajattelevia valtiomiehiä, jotka tajuavat, että sota, jossa käytettäisiin uusia joukkotuho- välineitä, olisi mielettömyyttä.

Sellaista on sotatekniikan kehityksen dialektiikka — uusi, sotaa varten luotu ase alkaa synnyttää painetta rauhan hyväksi. Marxilaisille siinä ei ole mitään arvoituksellista. Marxilaisuuden klassikot eivät koskaan kieltäneet sitä, että uudentyypiset aseet eivät mullista ainoastaan sodankäyntiä, vaan voivat vaikuttaa myös politiikkaan. Siitä on esimerkiksi Engels kirjoittanut »Anti-Dühringissä». Ja Lenin, kuten N. K. Krupskaja kertoo, näki ennakolta, että »tulee sellainen aika, jolloin sota käy niin tuhoisaksi, että se tulee ylipäänsä mahdottomaksi». Lenin kertoi Krupskajalle eräästä keskustelusta insinöörin kanssa, joka oli sanonut, että nyt on vuorossa keksintö, joka tekee mahdolliseksi suuren armeijan tuhoamisen kaukaa. Se tekee kaikenlaisen sodan mahdottomaksi. Krupskaja kirjoittaa, että »Iljitš puhui tästä suuresti viehättyneenä. Näkyi, miten kiihkeästi hän halusi, että sota kävisi mahdottomaksi.»

Rajankäynnillä vaikutusvaltaisissa porvarillisissa piireissä on epäilemättä merkitystä menestykselliselle taistelulle rauhan puolesta. Jo Lenin sanoi, että meille ei ole samantekevää, joudummeko tekemisiin niiden porvaristoleirin edustajien kanssa, jotka pyrkivät ratkaisemaan kysymyksen sodan avulla, vai niiden porvaristoleirin edustajien kanssa, joilla on taipumusta pasifismiin, vaikka kuten Lenin sanoi huonoinpaankin ja kommunismin kannalta katsoen kaiken arvostelun alapuolella olevaan.

Rauhan puolesta käytävässä taistelussa saatu menestys luo hyvän pohjan jatkuvalle etenemiselle. Nyt on päätehtävänä saada aikaan *aseistariisunta*. On varsin kuvaavaa, että juuri meidän sosialistinen valtiomme, jolla on tunnustettu ylivoima sotilaallisella alalla, on tehnyt ehdotuksen yleisestä ja täydellisestä aseistariisunnasta, asettaen sen maailmanpolitiikan keskeiseksi tehtäväksi.

Kuvitelkaapa, toverit, sellaista tilannetta, että kaikki nuo kuuluisat sputnikit, lunnikit ja muut taivaalliset lähettiläämme olisivat amerikkalaista syntyperää ja että meidän maamme lähettelisi ylös raketteja, jotka itsepin-taisesti putoilisivat alas. Kukapa silloin uskoisi, että Amerikan viranomaiset tekisivät ehdotuksen täydellisestä aseistariisunnasta? Minä en sitä usko, ettekä tekään usko. Ilmeisesti ei usko kukaan!

Kovakalloiset imperialistit tekevät ymmärrettävästi kaikkensa estääkseen Neuvostoliiton ehdotusten hyväksy-

misen. He edustavat niiden monopolipääoman ryhmien etuja, jotka eivät millään muotoa halua luopua lihavista liikevoitoistaan, joita militarisoinnin ja kilpavarustelun politiikka niille tuottaa. Niitä ovat Pentagonin, Amerikan sotalaitoksen edustajat, jotka tolkkuttomasti kehottavat yhä uusiin sotaseikkailuihin. Niitä ovat NATO:n johtomiehet, jotka näkevät kaiken toimintansa tarkoituksen olevan siinä, että Euroopan rauhalliset vainiot muutettaisiin uuden hävityssodan areenaksi. Niitä ovat Länsi-Saksassa ja Japanissa päättään nostavat militaristiset, revanšsia hau-
tovat voimat. Niin, rauhanasialla on paljon vihollisia. Niiden vaarallisuutta ei saa aliarvioida. Ne ovat todellisia petoja. Siksi pitää aina terästää kansojen valppautta.

Tarvitaan tehokasta taistelua sotahenkisiä imperialisteja vastaan, jotta niiden aggressiiviset suunnitelmat tehtäisiin tyhjäksi. Hyökkääjät voidaan palauttaa järkiinsä vain yhdellä keinolla: niille ei saa jäädä epäilystäkään siitä, että jos ne rohkenevat päästää uuden sodan valloilleen, niin kaikkialla, sekä rintamalla että selustassa, niitä vastaan nousee pelottava voima, joka ei salli niiden välttää oikeudenmukaista rangaistusta. Tuon voiman tulee jatkuvasti muistuttaa rauhan vihollisille: *memento mori!* — muista olevasi kuolevainen! Jos aloitat sodan, tulet hirte-
tyksi, niin kuin Nürnbergissä hirtettiin hitleriläiset johtomiehet. Rikokset ihmiskuntaa vastaan eivät jää rankaisematta.

Suuren Leninin aatteisiin perustuva puolueemme ulkopolitiittinen suuntaus on siis koeteltu elämässä ja saanut osakseen laajan kansainvälisen tunnustuksen. Tämä täysin neuvostokansan etujen mukainen suuntaus on samalla johdonmukaisesti kansainvälinen suuntaus. Se ilmentää kaikkien rauhaa rakastavien kansojen perusetuja, kansainvälisen työväenliikkeen etuja, koko edistyksellisen ihmiskunnan etuja.

LENININ SUURTEN AATTEIDEN TOTEUTUMISEN VUOSISATA

Toverit!

Vuosisatamme, 20. vuosisata, on mitä tärkein vaihe ihmiskunnan historiassa. Se on Leninin suurten aatteiden toteutumisen vuosisataa.

Jo vuosisatamme ensimmäinen puolisko merkitsi sel- laista valtavaa historiallista edistystä, ettei mikään ihmis- kunnan menneen historian aikakausi vedä sille vertoja. Ensin Lokakuun suuri sosialistinen vallankumous, joka muutti tsaarin Venäjän työläisten ja talonpoikien valtioksi. Sitten laajassa mitassa tapahtunut sosialistinen raken- nustyö, jonka tuloksena suunnattoman suuri maamme kohosi nopeasti sosialistisen teollisuuden ja kollek- tiivisen suurmaalouden edistyneen maan asemaan. Sen jälkeen toisen maailmansodan lopputulos, so. neu- vostoarmeijan suorittama fasistisen Saksan ja sen liitto- laisten tärkeimpien asevoimien murskaaminen, mikä ta- kasi fasisminvastaiselle liittoumalle täydellisen voiton. Tämän jälkeen työtätekevien pääsy valtaan 13:ssa Euroo- pan ja Aasian maassa, mm. suuressa Kiinassa, ja noiden maiden astuminen sosialismin rakentamisen tielle sekä asukasluvultaan yli miljardi ihmistä käsittävän sosialismin maailmanleirin muodostuminen. Sitten monien Aasian ja Afrikan sorrettujen kansojen, muun muassa Intian ja In- donesian suurten kansojen vapautuminen siirtomaavaltiu- den ikeestä.

Siinä ovat vuosisatamme ensimmäisen puoliskon tär- keimmät maailmanhistorialliset tulokset! Nämä valtavat edistysaskeleet merkitsevät leninismien aatteiden voittokul- kua ja painavaakin painavampaa vahvistusta marxilais- leniniläisen tieteen löytämille historian lainmukaisuuksille. Eikä ole minkäänlaisia objektiivisia perusteita olettaa, että vuosisatamme toisen puoliskon historia poikkeaisi yhteiskuntakehityksen peruslainmukaisuuksista.

Marxismi-leninismi ei tietenkään harrasta tulevien ta- pahtumien tyhjänpäiväistä arvailua. Mutta tämä ei mer- kitse, etteikö lainkaan voitaisi nähdä ennakolta vuosisa- tamme toisen puoliskon historian näkymiä. Me näemme selvästi historiallisen kehityksen pääsuunnat.

Ensiksi. On täysin selvää, että neuvostokansa on yhä lisääntyvällä menestyksellä toteuttava suurta kommunisti- sen rakennustyön ohjelmaa. Seitsenvuotissuunnitelman suurisuuntaiset tehtävät täytetään ennen määräaika.

Kun kansamme pääsee näin korkealle tasolle, ei täydel- lisen kommunistisen yhteiskunnan rakentaminen ole enää kaukana. Montako vuotta vielä tarvitaan tämän Leninin asettaman korkeimman päämäärän saavuttamiseksi, sitä emme ole vielä tarkalleen määritelleet. Mutta jos joku

ulkomaalainen epäilijä luulee, ettei sankarillinen kansamme ehdi 20. vuosisadan loppuun mennessä rakentaa kommunistista yhteiskuntaa, niin hän erehtyy. Jokainen neuvostotyöläinen sanoo hänelle varmana ja päättävänä: me täytämme tämänkin tehtävän *ennen määräaikaa!*

Toiseksi. Neuvostoliiton mukana nousevat korkeammalle tasolle muutkin sosialistisen leirin maat.

Veljellisen yhteistyön ja keskinäisen avunannon ansiosta kaikkien sosialismin maiden kehitys tapahtuu nykyisin sellaisin seitsenpeninkulmaisoin askelin, että taloustieteilijäin laskelmien mukaan ei jäänyt enää kovinkaan pitkä aika siihen, kun sosialistinen leiri tulee tuottamaan yli puolet maailman teollisuustuotannosta. Siis lähestyy nopeasti aika, jolloin sosialististen kansojen suuri perhe saavuttaa ratkaisevan ylliotteen imperialististen valtioiden leirin kanssa käymässään taloudellisessa kilvoittelussa ja sen jälkeen menee eteenpäin, kommunistiin.

Kolmanneksi. Kaikesta päätellen on vuosisatamme toinen puolisko oleva sorrettujen kansojen ja riippuvuussuhteessa olevien maiden täydellisen vapautumisen aikaa.

Aasian kansallinen vapautusliike saavuttaa vuosisadan puolivälissä saamiensa suurten voittojen jälkeen jatkuvasti yhä uusia menestyksiä kansakuntien täyden poliittisen ja taloudellisen riippumattomuuden puolesta käymässään taistelussa. Afrikassa useimmat arabikansat ovat jo karistaneet pois imperialististen orjuuttajien ikeen. Afrikan neekerikansatkin ovat heränneet ja muodostaneet ensimmäisiä riippumattomia valtioitaan. Kaikissa Afrikan siirtomaissa julistetaan kansanliikkeen taistelutunnusta: »Riippumattomuus jo meidän sukupolvemme aikana!» Nykyisin esitetään Afrikassa vieläkin ponnekkaampaa tunnusta: »Riippumattomuus viipymättä!» Kansallisen liikkeen hyökyaalto on nousemassa myös muodollisesti riippumattomissa, mutta tosiasiallisesti riippuvuussuhteessa olevissa Latinalaisen Amerikan maissa.

On tietenkin otettava huomioon, että imperialistit tekevät kaiken voitavansa tukahduttaakseen sorrettujen kansojen kansallisen vapausliikkeen. Mutta eivätkö ne aikaisemminkin ole tehneet kaikkea mikä on ollut mahdollista? Tuo liike on kuitenkin yhä kasvanut ja tullut voittamattomaksi voimaksi.

Väli aikaista menestystä imperialistit ovat saavuttaneet vain niissä maissa, missä ne ovat voineet nojata paikall-

listen lahjottavien taantumuksellisten tukeen. Mutta voidaanko olettaa vapautta rakastavien kansojen pitkälti sie-tävän kansallisten pettureiden, vierasmaalaisten imperia-listien apurien valtaa? Ei. Siirtomaavaltiuden päivät ovat luetut.

Neljänneksi. Kansojen suuri taistelu kestävän maailmanrauhan turvaamisen puolesta kasvaa ja voimistuu vuosi vuodelta.

Jo nyt on voimasuhde sellainen, että maailmanrauhan asiaa puoltavilla kansoilla ja valtioilla on ylivoima. Riehaantuneimmat imperialistit uhkaavat kuitenkin sytyttää hirvittävän ydinsodan, joka saattaisi kansat raakalais-maisen joukkohävityksen omaksi. Siksi kansat eivät voi luopua taistelusta rauhan luotettavan turvaamisen puoles-ta. Se on niille elämän ja kuoleman kysymys.

Kaikki tekijät, joiden vaikutuksesta viime aikoina on saavutettu menestystä rauhan suojaamisessa ja kansain-välisen jännityksen lieventämisessä, voimistuvat yhä enemmän. Leninin ajatus taistelusta ihmiskunnan pelas-tamiseksi sodan hirvittävältä painajaiselta on temmannut mukaansa valtavat kansanjoukot kaikissa maanosissa ja on siitä syystä tullut suureksi reaaliseksi voimaksi, joka tulee vastustamattomasti kasvamaan ja lopulta tekee kaiken sotilaallisen hyökkäyksen mahdottomaksi.

Tähän suuntaan juoksevat nykyisin historiallisen ke-hityksen vuolaat virrat kaikista esteistä huolimatta.

Mitä tulee *nykyajan kapitalismin maiden näköaloihin*, niin meidän on parasta jättää näiden näköalojen konkreet-tinen arviointi kunkin kapitalistisen maan marxilais-leni-niläisten tehtäväksi. Hehän tuntevat parhaiten tilanteen omissa maissaan. Me voimme tässä vain todeta, mihin yleiseen suuntaan noissa maissa vaikuttavat ja tulevat vaikuttamaan yhteiskuntakehityksen peruslainmukaisuu-det, jotka historiallisen materialismin tiede on saanut sel-ville.

Tosin Marokon vetotuomioistuin teki hiljattain kom-munistisen puolueen juttua käsitellessään päätöksen, että »meillä ei voi olla sijaa historialliselle materialismille». Mutta koska koko muu maailma ei kuulu Marokon tuo-mioistuimen oikeudenkäyttövallan piiriin, voimme huoletta olla sitä mieltä, että historiallisen kehityksen lait kuitenkin pysyvät yhä voimassa.

Pääasia on siinä, että kapitalismi yhteiskuntajärjestel-

mänä on jo elänyt aikansa. Sille ominaisten ratkaisemattomien ristiriitojen kärjistymisen seurauksena nykyajan kapitalismi menettää yhä suuremmassa määrin elinvoimaansa. Se on jo yli-ikäistä, lahoavaa kapitalismia. On tunnettua, että kaalinkeräkin alkaa mädäntyä ellei sitä ole korjattu talteen sen valmistuttua. Sitä suuremmalla syyllä kapitalismi.

Viime vuosisadan jälkipuoliskolla, jolloin kapitalistinen riistojärjestelmä länsimaissa eli voimiensa suhteellisen kukoistuksen kautta, se ei tarvinnut valtion taholta suurta tukea. Silloin kapitalistit sanoivat, että valtion tulee suorittaa ainoastaan »yövähdin» tehtäviä eikä sekaantua talouselämän kulkuun. Nyt ovat asiat aivan toisin. Yhdessäkään maassa, missä monopolikapitalismi on vallassa, se ei tule toimeen ilman suurilukuisen ja aseistustaan kuumeisesti lisäävän vakinaisen armeijan tukea. Valtiomahdi on nyt vedetty välittömästiinkin palvelemaan kapitalististen monopolien taloutta. Ilman valtion tilauksia, tukipalkkioita ja takuita nuo monopolit eivät enää voisi tulla toimeen, puhumattakaan siitä, että valtio tukee niiden etuja ulkomailla. Tästä kaikesta huolimatta nykyajan kapitalismi ei pysty täydelleen käyttämään tuotantotehoaan, se ei pysty välttämään entistä useammin toistuvien talouspulien kouristuksia. Siis on selvää, että kapitalismin elinkykyisyys on jo lopullaan.

Orjanomistusjärjestelmän vallitessa pidettiin kelvottomana ja halveksittavana isäntänä sitä, joka ei pystynyt ruokkimaan orjiaan. Mutta nykyajan kapitalismi on vuodesta vuoteen kykenemätön antamaan työtä miljoonille työläisilleen, joilla ei ole muuta toimeentulolähdettä kuin palkkatyö. Myös työssäkäyvien asema huononee. Farmarien ja sivistyneistön enemmistön elämä vaikeutuu. Kansan keskuudessa kasvaa tyytymättömyys ja suuttumus.

Tästä kirjoitti tunnettu senaattori Humphrey hiljattain seuraavaa: »Valtavat ihmisjoukot kaikkialla maailmassa elävät nälkäräjällä. Yhdysvalloissakin on suuria työttömyyden ja todellisen kurjuuden pesäkkeitä... Ja kaikkialla, missä maailmaan on jäänyt köyhyyttä, jonka seuralaisena ilmaantuu sen seikan tajuaminen, ettei ole olemassa pyhää oikeutta (!) köyhyyteen, ihmiset saattavat turvautua väkivaltaan. Amerikan slummeissa, Afrikan savanneilla, Länsi-Virginian hiilikaivoksissa köyhyys ruokki epätoivoa ja usein väkivaltaa.»

Tähän senaattori Humphrey lisäsi, että väistämättömästi kasvava puutteenaisten joukkojen viha saattaa ilmetä »koko yhteiskunnan kukistamiseen tähtäävän voimakkaasti organisoidun esiintymisen muodossa». Tässä herra senaattori tietenkin hieman liioitteli vaaraa, koska, niin kuin tiedetään, eivät rajuimmatkaan kansanjoukkojen vallankumoukselliset esiintymiset tähtää koko yhteiskunnan kukistamiseen — sehän olisi mahdotontakin — vaan ainoastaan vallassaolevan *luokan* ja sitä vastaavan *yhteiskuntajärjestelmän* kukistamiseen.

Monet muut USA:n vallassaolevan luokan edustajat kehottavat suuriäänisesti etsimään pelastavaa *aatetta* amerikkalaiselle politiikalle. Vieläpä John Foster Dulles -vainajakin aikoinaan puhui ja kirjoitti tästä paljon. Niinpä jo vuonna 1952 hän kirjoitti »Life» lehdessä: »On kohtalon ivaa, että me, jotka niin ylpeinä julistamme kunnioitustamme kaikkea henkistä kohtaan, nojaamme aineelliseen puolustukseen, kun taas vakaumukselliset materialistit käyvät tuloksellista taistelua yhteiskunnallisten aatteiden avulla ja kaikkialla herättävät ihmiskuntaa... Meidän pitää olla *dynaamisia*, meidän on käytettävä *aatteita* aseinnamme!»

Valtiosihteerin virassa hän, Dulles, pyrki kaikin tavoin olemaan »dynaaminen» ja tuhlassi toista miljardia dollaria ideologiseen taisteluun. Mutta tuhlassi turhaan. Hän ei löytänyt yhtään puoleensavetävää aatetta. Dullesin jälkeen ovat toisetkin neropatit USA:ssa valittaneet julkisesti Amerikan politiikan aatteellista köyhyyttä, eikä syyttä. Siellä vallitsee sietämätön aatteellinen nälkä. Siksi toisinaan tulee mieleeni ajatus: miksi Amerikan johtajat eivät pyydä meiltä aatteellista apua? Me neuvostoihmiset emme kitsastele kun näemme puutetta.

Meillähän on ehtymättömän runsaasti suurenmoisia aatteita, niitä riittäisi Amerikallekin. Esimerkiksi loistava niin taloudellisten kuin poliittistenkin kriisien täydellisen poistamisen aate! Työttömyyden hävittämisen aate! Aate työpäivän lyhentämisestä palkkaa pienentämättä! Kansanjoukkojen kurjuuden hävittämisen aate! Kaikki ne ovat käytännössä koeteltuja, täysin tehokkaita aatteita. Edelleen rauhan turvaamisen, rauhanomaisen rinnakkainolon ja kaikkien maiden välisen yhteistoiminnan aate! Kaikkien sorrettujen kansakuntien riippumattomuuden ja tasa-arvoisuuden aate! Aate koko kansan demokratian ja vapauden

tosiasiallisesta eikä vain muodollisesta turvaamisesta jokaisessa maassa!

Miksi tällaisia aatteita ei voida soveltaa Yhdysvaltojen nykyisessä politiikassa? Asia on siten, että näillä erinomaisilla aatteilla on vetovoimaa vain siinä tapauksessa, että maan vallassa olevat piirit ryhtyvät niitä toteuttamaan, ei puheissa, vaan teoissa. Mutta sitä kapitalistiset monopolit eivät mitenkään halua. Tästä aiheutuu huutava ristiriita niiden sanojen ja tekojen välillä, ja silloin ei tietenkään ole mitään hyötyä julistetuista aatteista. Siinä on porvarillisten hallitusten koko surkeus. Niinpä ne mainostavat rauhanrakkauttaan, mutta käytännössä harjoittavat kilpavarustelua ja hyökkäyshenkisten sotaliittojen muodostamista; ne mainostavat maittensa valtakomentoa demokratiana ja vapautena, mutta tosiasiaa tuo järjestelmä on pääasiallisesti demokratiaa vain monopolistiselle porvaristolle ja vapautta yhteiskunnan loiseläjille. Siksi onkin käynyt niin, että ne itse ovat kansanjoukkojen nähden karsineet pois kaiken sisällön rauhan, demokratian ja vapauden tunnuksesta.

Nykyajan kapitalismin tulevaisuuden näköalat eivät tosiaankaan ole kadehdittavia. Tajutessaan yhteiskuntajärjestelmänsä tukipilareiden huojuvan ja politiikkansa olevan aatteellisesti voimatonta monopolipääoman äärioikeistolaiset edustajat vaativat yhä enemmän taantumuksellisen luokkaväkivallan menetelmien soveltamista maissaan. Mutta historian kokemus on jo usein osoittanut, ettei asevoimiin nojaava taantumusvalta pysty takaamaan sellaisen valtakomennon säilymistä, joka on kadottanut elinkykyisyytensä. Sellainen valta on julmaa, mutta ei kestävää. Esimerkiksi Venäjän tsarismi nojasi vuoden 1917 alussa monimiljoonaisen armeijan pistimiin ja santarmeihin. Pintapuolisesta tarkkailijasta saattoi silloin näyttää siltä, että itsevaltius oli mahtavuutensa huipulla. Mutta jo muutaman viikon kuluttua tsaarin valtaistuim alkoi huojua ja luhistui kuin kanakoppi maanjäristyksessä.

Hyvät toverit!

Meitä kaikkia Leninin oppilaita ja seuraajia innoittaa tietoisuus, että meidän on suotu elää ja toimia ihmiskunnan historian mitä suurimman käännekohdan aikakaudella. Kahdeskymmenes vuosisata on Leninin aatteiden toteutumisen vuosisataa, meidän suurta vuosisataamme.

Näemme historiallisen edistyksen lakien vaikuttavan

vastustamattomammalla voimalla kuin koskaan ennen. Mutta tiedämme myös, ettei historia suorita työtään omalla painollaan, vaan elävien ihmisten voimakkaiden käsien ja järjen avulla. Ja meidän suuri onnemme, kaikkien edistyksellisten ihmisten onni on tehdä herkeämättä työtä ja taistella uupumatta Leninin ylevien aatteiden toteuttamisen puolesta.

Eläköön Leninin suuri asia!

**Eläköön Leninin perustama maineikas Neuvostoliiton
Kommunistinen Puolue!**

Eläköön rauha ja ystävyys kansojen kesken!

*O. W. Kuusinen. Pretvorenije v žizn
idei Lenina. Moskva, Gospolitizdat,
1960*

Suomennos otettu kirjasta
O. W. Kuusinen. Suuri vuosisatamme.
Suomen Kommunistinen Puolue.
Helsinki 1961

Tarkistettu venäjänkielisen tekstin
mukaan